

„Tentokrát si čas udělám, neboj, přijedu o týden dřív a Bětku si odvezu. Může tu být, dokud se nevrátíte z porodnice,“ řekla babička rázně a maminka se usmála. Kývla hlavou, pro jistotu babičce připomenula, že Líza už chce pomalu ven, tak ať si přijede pro Bětku včas, a jeli domů.

Bětko si nemohla pomoci. Večer se pod peřinou rozklepala strachy. **Měla sice pro strach uděláno**, jen tak se ničeho nebála, ale s babičkou ještě nikdy sama bez maminky nebyla. Hlavně v noci. Začala si představovat, co babička na vesnici, kde je v noci za okny černý svět, žádná městská světla, asi dělá. Dobře ji slyšela, jak říkala mamince, že pořád jenom **lítá jako hadr na holi**. Bětko babičku nikdy lítat neviděla, ale mohlo to být proto, že se věnovala návštěvě a na lítání v tu chvíli čas neměla. A bude muset lítat taky, až bude u babičky? Vždyť to neumí! Ráno se táty zeptá, jestli by přece jen nemohla zůstat s ním a nejezdit k babičce, až půjde maminka do porodnice.

Lízu jí **byl čert dlužnej!** A to žádnému čertovi přitom nikdy nic nepůjčila!

